

La tribuna

El poder del curt termini

La discussió de cafè de la plaça sobre les transferències als comuns

JAUME

Bartumeu

Sembla que no s'albira cap projecte que permeti el redreçament institucional del país. Davant la fractura social i el retorn de les dues Andorres, que van a dues velocitats diferents, que ha provocat **Antoni Martí** durant els seus sis anys al capdavant del Govern no hi ha, encara, cap alternativa. Hi ha, això sí, una espessa boira i molta confusió. DA és especialista de la confusió. No fa política, fa comunicació per embolicar la troca.

La confusió genera passivitats, desconnecta i deteriora les formes d'interacció social i cívica.

Del que podríem definir com l'escepticisme democràtic de la ciutadania hem passat a la desconfiança total en el Govern. Una desconfiança que traduïa l'enquesta d'opinió política del CRES publicada el mes de juny passat.

I davant l'escepticisme i la desconfiança, la resposta de la majoria de DA és l'immobilisme, la defensa del *status quo* i el discurs de la por contra tot el que es mou.

On volen anar? On ens volen portar? No ho sabem i probablement ni ells no ho saben. Sembla però que hi ha coincidència en una idea: anem-hi, després ja veurem què passa.

És el poder del curt termini.

Pel govern de DA la realitat és la que és, no hi ha alternativa, el canvi social no és feina de la política. És, al capdavant, l'essència mateixa del pensament conservador. La seva opció és negar els problemes.

La fractura social i l'augment de la desigualtat no són a l'agenda perquè ells, els «millors», es belluguen en les xifres macroeconòmiques i no en la vida diària de les persones.

Val a dir que en la política institucional la seriositat fa dies que està de vacances.

Efectismes, gestualitats, inconcrecions, irresponsabilitat externa

EL PERIÒDIC

i greu incompetència política és el que caracteritza l'actuació d'**Antoni Martí** i el seu poder del curt termini.

El simulacre de negociació sobre la revisió de les competències encaicades entre els comuns i el Govern, que ha acabat en una discussió de cafè de la plaça sobre el volum de les transferències als comuns, és un bon exemple de tot plegat.

L'ACORD establert l'any 1991 entre el Govern i els comuns, tots set, va permetre solucionar serrells pendents d'endeutaments discutits durant anys i establir un criteri equilibrat de distribució de les transferències econòmiques del pressupost de l'Estat als comuns.

Aquell acord previ va facilitar l'acord institucional del setembre de l'any 1992 del Consell General, el Govern i els comuns –els set– que va permetre tancar el títol VI de la Constitució.

La clau de volta d'aquell títol, que

Martí aplica un criteri que gairebé és únic i electoralista amb l'afegitó del lema «divideix i guanyaràs»

defineix i regula l'estructura territorial, és l'article 81 que diu:

«Amb la finalitat d'assegurar la capacitat econòmica dels comuns, una Llei Qualificada determina les transferències de capital del Pressupost General als comuns, garantint una partida igual per a totes les parròquies i una partida variable, proporcional segons la seva població, l'extensió del seu territori i altres indicadors.»

Aquest article és prou clar: l'acord que vam negociar durant el procés constituent deixava espai per calcular una partida variable, proporcional segons el nombre de la població i l'extensió del territori per aconseguir així una distribució equilibra-

da i el més equitativa possible.

També és veritat que la referència genèrica a «altres indicadors» deixava la porta oberta a l'articulació de posicions específiques. Una porta oberta que s'entenia tanmateix que s'empraria sempre amb el mateix seny i sentit d'Estat que havien demostrat els comuns els anys 1991, 1992 i 1993.

Però **Antoni Martí** aplica uns altres criteris, seus i ben seus. El seu indicador gairebé únic és l'electoralisme amb l'afegitó del lema «divideix i guanyaràs».

I en aquesta línia ha anat fent fins aconseguir un acord parcial que trenca el consens constitucional del 1992 i 1993.

Ja des de l'inici va marginar el Consell General i no va deixar que els grups polítics representats al Consell General intervinguessin, fins que les coses ja anaven pel carril que ell havia definit.

Després va anar atiant les picabaralles entre comuns –és un mestre en l'art de llençar la pedra i amagar la mà– amb la clara pretensió d'aconseguir una majoria de comuns que li aplaudissin la reforma que plantejava.

En conseqüència, indicadors importants com el nombre de kilòmetres de carreteres secundàries o bé les xifres reals, no estimacions inflades artificialment, de pernотacions a les parròquies, van anar sortint del marc de discussió.

I, al capdavant, ja té el que volia: la fotografia d'una ampla majoria al Consell General (DA + Liberals) i d'una majoria de comuns aplaudint un nyap.

El resultat no és positiu perquè